

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9398

гр. София, 21.12.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 21.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **5881** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144 АПК във връзка с чл. 248, ал. 1 ГПК.

Образувано е по молба на Т. М. М. /Т. М. С. – съгласно нотариално заверена декларация/, за изменение на Решение № 4790/08.09.2020г. по адм.дело № 5881/2019г. на АССГ, II-ро отделение, 22-и състав, в частта му за присъдените разноски.

В искането се твърди, че с постановеното решение неправилно е редуциран размерът на разноските, дължими от ответника. По делото били представени доказателства за заплащането на депозит за вещо лице в размер на 200.00 лева, за което и бил направен разход за банкова такса в размер на 4.00 лева, с което се оспорва твърдението, че не е открито доказателство за заплащането на такса по обезпечително производство – гр. дело № 68860/2014г. по описа на СРС, ГО, 35-и състав. По делото бил представен договор за правна защита и съдействие от 25.10.2019г., сключен по реда на чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата, поради което и следвало да се определи възнаграждение в размер съгласно Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Препис от искането за изменение на решението в частта за разноските е връчен на насрещната в производството страна - Столична община на 17.11.2020г. От ответната страна, чрез процесуален представил юрк. Т. Ж. е постъпил писмен отговор на 23.11.2020г., в който се посочва, че молбата за изменение на съдебния акт е неоснователна.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Искането е процесуално допустимо, защото е подадено в законоустановения срок, предвиден в разпоредбата на чл. 248 ГПК и от страна, представила списък на разноските, за която изходът от съдебния спор е благоприятен.

Разгледано по същество, искането е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНО.

Производството по адм.дело № 5881/2019 г. на АССГ, II-ро отделение, 22-и състав, е образувано по искова молба на Т. М. М. /Т. М. С. – съгласно нотариално заверена декларация/ с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявена срещу Столична община, с която се претендира обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 141 205.24 лева, представляващи лихви за забавено плащане на дължимо съгласно Заповед № РД-40-83/14.10.2008г. на Кмета на Столична община обезщетение за отчужден недвижим имот.

С Решение № 4790/08.09.2020г. по адм.дело № 5881/2019г. на АССГ, II-ро отделение, 22-и състав, е осъдена СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Т. М. М. /Т. М. С. – съгласно нотариално заверена декларация/ обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 141 205.24 лв., представляващи лихви за забавено плащане на дължимото съгласно Заповед № РД-40-83/14.10.2008 г. на Кмета на Столична община обезщетение за отчужден недвижим имот.

Решение № 4790/08.09.2020 г. по адм.дело № 5881/2019 г. на АССГ, II-ро отделение, 22-и състав, е благоприятен за ищеца съдебен акт, поради което и на основание чл. 226, ал. 3 АПК във връзка с чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ във връзка в чл. 80 ГПК и съобразно Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк.дело. № 6/2012г., ОСГТК на ВКС на РБ, задължително за съдилищата по чл. 130, ал. 2 ЗСВ, в негова полза са присъдени направените по всички дела разноски, вкл. и заплатените адвокатски възнаграждения, в размер на 11 587.84 /единадесет хиляди петстотин осемдесет и седем лева и осемдесет и четири стотинки/ лв.

Отговорността за разноски в съдебноадминистративното производство е гражданско облигационно отношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Тя произтича от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и съгласно чл. 143, ал. 1 АПК и чл. 78, ал. 1 ГПК - се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт, съответно – от страната, която е осъдена да заплати по исково производство съгласно чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ. Отговорността за разноски има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски на страната, в чиято полза е решено делото. Щом административният акт, предмет на съдебен контрол бъде отменен като незаконосъобразен, разноските на адресата се възлагат в тежест на бюджета на издателя на акта, респ. когато жалбата срещу този акт бъде отхвърлена, разноските се присъждат в тежест на иницииралата спора страна. Щом искът по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 203 и следващите по АПК бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството, вкл. адвокатско или юрисконсултско възнаграждение по реда на чл. 10, ал. 2 и ал. 4 ЗОДОВ, респ. при уважаване на иска изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, внесената държавна такса и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Отговорността за разноски може да бъде осъществена само по висиящия процес. За да бъде реализирана е необходимо своевременно да е отправено искане пред съответната съдебна инстанция. По отговорността за разноски съдът не може да се произнася служебно, а само по молба на заинтересованата страна, поради което неизпълнението на това задължение погасява правото на страната да претендира разноски. Така вж. Определение № 492 от 13.01.2020г. по адм.дело № 8170/2019г. на ВАС на РБ, V-то отделение.

Съгласно чл. 80 ГПК „страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските“. Смисълът на списъка на разноските е страната, която претендира присъждане на разноси по делото, да конкретизира претенцията си, като посочи основанията и размера на претендираните разноси. „Представянето на списък по чл. 80 ГПК е процесуална предпоставка от кръга на абсолютните за развитие на производството по изменение на решението в частта му за разноските. Този списък съдържа изброяване на всички разходи, които страната е направила и които счита, че следва да ѝ бъдат присъдени, поради което няма пречки да бъде инкорпориран, както в исковата молба, така и в жалбата като част от нея, ако страната счита, че направените към този момент разноси изчерпват разходите ѝ по водене на делото. Различен е въпросът за доказване на тези разходи. Доказването е относимо към основателността на искането за присъждането им, а не към неговото процесуално въвеждане, поради което и представеното в производството доказателство за направен един разход не може да замени списъка по чл. 80 ГПК и свързаните с непредставянето му правни последици по чл. 80, изр. 2 ГПК“ /т. 2 и т. 11 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк.дело № 6/2012г. ОСГТК на ВКС на РБ, задължително за съдилищата по смисъла на чл. 130, ал. 2 ЗСВ/.

В настоящия случай е приложен по делото списък по чл. 80 ГПК, в който изрично са изброени направените от ищеца разноси и заплатените адвокатски възнаграждения. За всички от тях са представени и писмени доказателства, удостоверяващи тяхното заплащане, както следва: л. 94, л. 143 от делото, л. 31-32, л. 34, л. 85; л. 87; л. 94 от дело № 4718/2016 г. на СГС, I-12; л. 7 и л. 23 по дело № 2284/2017 г. на Софийски апелативен съд; л. 11, л. 33; л. 94 от дело № 1071/2018 г. на АССГ.

На л. 142 от делото, обаче, е представен договор за правна защита и съдействие, сключен между Т. М. М. и адв. Т. Н. М. на 25.10.2019г., в който не е уговорено и платено възнаграждение, като е посочено изрично, че клиентът не дължи възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата. За присъждането на разноси по този договор не е отправено изрично искане, нито в откритото съдебно заседание, нито такова е обективизирано в списъка по чл. 80 ГПК. Съгласно т. 11 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк. дело № 6/2012г., ОСГТК на ВКС на РБ, претенцията за разноси може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция. Следователно това е крайният момент, до който може да се иска присъждане на разноси, включително и адвокатско възнаграждение /Решение № 3235 от 02.03.2020г. по адм.дело № 822/2019г., 5 членен състав на ВАС на РБ/. Поради това и с оглед нормата на изречение второ на чл. 80 ГПК, страната не би могла да прави искане за изменение на решението в частта за разноските, касаеща присъждането в нейна полза на адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие по конкретното дело № 5881/2019г. на АССГ, 22-и състав. /Определение № 4310 от 14.04.2020г. по адм.дело № 2288/2020г.; Определение № 7543 от 16.06.2020г. по адм.дело № 11817/2019г., II отделение на ВАС на РБ; т. 9 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк.дело № 6/2012г., ОСГТК на ВКС на РБ/.

За първи път с молбата за изменение на постановения съдебен акт е отправено искане да бъде определен размер на адвокатско възнаграждение съгласно Наредба № 1 от

2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. „В приложимия закон /АПК, ЗОДОВ и субсидиарно ГПК/ няма предвидено изискване за присъждане на разноски в по-голям размер от този по списъка на разноските по чл. 80 ГПК. Такъв вариант би обезсмислил представянето изобщо на списък на разноските, тъй като и без списък на разноските, същите /разноските/ могат да бъдат събрани съгласно представените доказателства за тяхното извършване“ /Определение № 6691 от 04.06.2020г. по адм.дело № 2227/2020г. на ВАС на РБ, IV-то отделение/.

В настоящия случай от данните, съдържащи се в договора за правна помощ от 25.10.2019 г., се установява волята на адвоката и неговия клиент за постигане на съгласие за оказване на безплатна адвокатска помощ в хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА - материално затруднени лица. При това, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 /чл. 38, ал. 2 ЗА/. Разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА следва да се тълкува буквално и да се прилага, без да се изискват и събират доказателства относно съществуването на някое от основанията, посочени в чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата при липса на оспорване от ответната страна по делото. Така и в Определение № 11961 от 28.09.2020г. по адм.дело № 3626/2020г. на ВАС на РБ, VI-то отделение, в което е налице произнасяне по отношение на изискването за списък по чл. 80 ГПК и определяне размера на дължимото възнаграждение при оказана безплатна правна помощ. Обратно на това съображение, е изложеното в Решение № 11616 от 31.07.2019г. по адм.дело № 11943/2017г. на ВАС на РБ, III-то отделение : „макар по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е договорена безплатна правна помощ в хипотеза на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв, поради липсата на каквито и да било доказателства, вкл. декларация /.../, че е материално затруднено лице, искането на адв. /.../ следва да се остави без уважение. Правото на адвоката да предостави безплатна адвокатска помощ в хипотезите по чл. 38 ЗАдв е установено със закон, но поради факта, че такава може да се предостави само в изчерпателно посочените в този закон случаи, те подлежат на конкретно договаряне и установяване. Само в този случай възниква задължение за съда да определи дължимото на адвоката възнаграждение и да осъди другата страна да го заплати в хипотезата на чл. 38 ЗАдв“. Така вж. Решение № 1169 от 26.01.2018г. по адм.дело № 11104/2016г. на ВАС на РБ, III-то отделение.

В случая разноските по делото са своевременно поискани, представени са договори за правна защита и съдействие, ведно с пълномощни, но в списъка на разноските по чл. 80 ГПК, нито в открито съдебно заседание като допълнение, не фигурира изрично искане за плащане по договора от 25.10.2019г., каквото е обективизирано относно уговорените и платени адвокатски възнаграждения в размер на 3 200.00 лева и на 2 400.00 лева при сключването на съответните договори за правна защита и съдействие от 20.01.2017 г. /л. 87 от дело № 4718/2016 г. на СГС, I-12/ и 16.10.2017 г. /л. 23 по дело № 2284/2017 г. на Софийски апелативен съд; Решение № 5710 от 18.05.2020г. по адм.дело № 5497/2019г. на ВАС на РБ, V-то отделение/.

Нещо повече, видно от приложения договор, съдът определя възнаграждение в размер не по-нисък от предвиденото в наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата. На това основание е издадена Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в която изрично е направено разграничение при

определяне размера на адвокатското възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство, защита и съдействие по граждански и административни дела с определен материален интерес и без определен материален интерес. В случая, нито в един момент при разглеждането на процесния казус, ищецът и/или неговите процесуални представители не са посочили за коя от хипотезите на наредбата страната има предвид, нито са конкретизирали сумата за възнаграждение, която се дължи от ответника в съдебното производство.

Предвид горното и поради това, че не е направено своевременно искане за присъждане на разноски при условията на чл. 38, ал. 2 от ЗА, се формира извод за липсата на основания за уважаване на молбата по чл. 248, ал. 1 от ГПК. В обратния случай, разноските следваше да бъдат присъдени в полза на процесуалния представител на ищеца, а не на самия ищец /Определение № 11759 от 17.09.2020г. по адм.дело № 8945/2020г. на ВАС на РБ, III-то отделение; Решение № 5710 от 18.05.2020г. по адм.дело № 5497/2019г. на ВАС на РБ, V-то отделение/. Искане за присъждане на адвокатско възнаграждение, от адв. М. лично, не е депозирано пред АССГ, а такова искане се съдържа в молбата, подадена от Т. М. М.. Присъждането на разноски по делото, представляващи дължимото по силата на чл. 38, ал. 2 ЗА във връзка с Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не изхожда от правоимащата страна, поради което и искането в тази част не следва да бъде уважено /Решение № 9416 от 19.06.2019г. по адм.дело № 412/2019г. на ВАС на РБ, III-то отделение/.

На л. 32 от гр.дело № 4718/2016г. на СГС, I-12, е приложено копие от вносна бележка за сумата в размер на 200.00 /двеста/ лева - депозит за вещо лице по гр. дело № 68860/2014г. по описа на СРС, I ГО, 35-и състав, която сума е посочена и в приложения по чл. 80 ГПК списък. Присъждането на тази сума като част от разноските е фактически пропуск на съда, което с оглед изхода на делото се е дължало в полза на ищеца. По изложените по-горе съображения ответникът – СО, следва да заплати в полза на ищеца сумата за депозит на вещото лице в производството в обезпечаване на доказателства, при което и общият размер на разноските, определен на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка чл. 226, ал. 3 АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, се увеличава от 11 587.84 /единадесет хиляди петстотин осемдесет и седем лева и осемдесет и четири стотинки/ лв. на 11 787.84 /единадесет хиляди седемстотин осемдесет и седем лева и осемдесет и четири стотинки/ лв.

Горното е съобразено с т. 5 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк.дело № 6/2012г., ОСГТК на ВКС на РБ, съгласно която „обезпечителният процес има охранителна функция. Неговата цел е да осигури по време на висящността на спора сигурността за това, че неоснователно отричаното материално право ще бъде осъществено, чрез създаване на пречка то да се реализира неправомерно преди постановяване на окончателното решение. Обезпечаването на иска не е част от исковия процес, а самостоятелно уредено в процесуалния закон производство, което осигурява реализирането на правните последици от решението. Въпреки че е самостоятелна форма за защита, производството по обезпечаване на иска се намира с исковия процес във функционална

зависимост, доколкото създава сигурност за осъществяване на правата по решението. Обезпечаването на иска продължава докато се разглежда делото, до влизане на решението в сила. Следователно съдбата му зависи изцяло от висящия исков процес, който съдържа в себе си и критериите за неговата материалноправна законосъобразност. Обезпечителният процес се развива едностранно до реализиране на правото на ответника да обжалва предприетите процесуални действия по налагане на обезпечението. Производството придобива състезателен характер едва при упражняване на инстанционен контрол за законосъобразност на акта на съда, с който се допуска обезпечение. Ето защо и отговорността за разноси не може да бъде реализирана в обезпечителното производство по начина, по който това процесуално се осъществява в състезателния исков процес, в който се разрешава материалноправния спор. С оглед изложеното се налага извод за неприложимост на чл. 81 ГПК спрямо обезпечителното производство. Отговорността за разноси при обезпечаване на иска се реализира при постановяване на решение, с което се разглежда спора по същество и съобразно неговия изход, тъй като привременно осъществяването на мярката е постановена с оглед този изход и в защита на правните последици от решението“. Така вж. и Определение № 167 от 13.05.2020г. по ч.т.дело № 2853/2019г. на ВКС на РБ, Т. К., Определение № 299 от 19.12.2017г. по т.дело № 1728/2016г. на ВКС на РБ, Т. К., Определение № 1041 от 02.02.2016г. по адм.дело № 9985/2015г. на ВАС на РБ, II-ро отделение/.

Допълнително следва да се има предвид, че „присъждането на разносните за обезпечителното производство обаче е обусловено и от неговия изход, а не само от изхода на производството по предявения иск. Предпоставките за основателност на исковата претенция са различни от предпоставките за основателност на молбата за допускане на обезпечение, съответно ако обезпечение не е допуснато поради липса на обезпечителна нужда или когато обезпечителната мярка, избрана от ищеца е била неподходяща, разносните за обезпечителното производство следва да останат в негова тежест, независимо, че искът му е уважен“ /Определение № 94 от 04.02.2015г. по ч.т.дело № 3565/2014г. на ВКС на РБ, Т.К./.

Доказателства, че е извършен разход за банкова такса в размер на 4.00 /четири/ лева за цитирания превод по гр. дело № 68860/2014г. по описа на СРС, I ГО, 35-и състав, касаещо обезпечаване на доказателства, не са представени. Дори и такива да бъдат приложени, те не се дължат по следните мотиви: „останалите претендирани суми по списъка на разносните за платени банкови такси и куриерски услуги, извършени от

ищеца /бел. моя/, не следва да бъдат присъждани в тяхна полза, тъй като, макар и реално заплатени, тези суми нямат характер на разноски по смисъла на чл. 143 АПК и чл. 78 ГПК, респ. по чл. 10, ал. 2-4 ЗОДОВ /.../. /.../ На присъждане подлежат разноските, които страната реално е заплатила във връзка с извършването на определени правни действия в процеса, а посочените и направени от ищеца разходи са за предоставени услуги от трети лица, поради което те не представляват разноски по смисъла на горните разпоредби и като такива са недължими за присъждане. Липсва основание за промяна на така формираните правни изводи, с оглед което искането за изменение, дори и при представени доказателства за платена банкова такса, следва да бъде оставено без уважение /бел. моя/. Тези разходи не са в пряка причинно-следствена връзка с предявяването на исковата претенция. Така вж. Определение № 11961 от 28.09.2020г. по адм.дело № 3626/2020г. на ВАС на РБ, VI-то отделение, Определение № 6698 от 04.06.2020г. по адм.дело № 4748/2020г. на ВАС на РБ, III-то отделение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ИЗМЕНЯ Решение № 4790/08.09.2020г. по адм.дело № 5881/2019г. на АССГ, II-ро отделение, 22-и състав, в частта му относно присъдените разноските, КАКТО СЛЕДВА:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Т. М. М. ЕГН [ЕГН] /Т. М. С. – съгласно нотариално заверена декларация/, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, над партер, чрез адв.Р. Р. М. сумата в размер на 11 787.84 /единадесет хиляди седемстотин осемдесет и седем лева и осемдесет и четири стотинки/ лв. на основание чл.10 ал.3 от ЗОДОВ.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на Т. М. М. /Т. М. С. – съгласно нотариално заверена декларация/, за изменение на Решение № 4790/08.09.2020 г. по адм.дело № 5881/2019 г. на АССГ, II-ро отделение, 22-и състав, в частта му за разноските, с която се иска присъждане на направените разноски за такса за банков превод в размер на 4.00 /четири/ лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на Т. М. М. /Т. М. С. – съгласно

нотариално заверена декларация/, за изменение на Решение № 4790/08.09.2020г. по адм.дело № 5881/2019 г. на АССГ, II-ро отделение, 22-и състав, в частта му за разноските, с която се иска присъждане на адвокатски хонорар на основание чл. 38, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 и чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата във връзка с Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения по договор за правна защита и съдействие от 25.10.2019г., сключен с адв.Т. Н. М..

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да бъде обжалвано по реда, по който подлежи на обжалване решението, с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 АПК.

Съдия: